

Ha a hó elolvad*

ZSIBÓI BÉLA

– Az ismeretlen megholt az éjszaka – mondta hajnalra kelve az apja, s hogy anyja mindenféle jesszumáriával nyomban utána kiszaladt, mindjárt gondolta, nagy dolog történhetett, s most, hogy még a közelébe sem engedték, pedig az este ő nyitott neki ajtót, sokkal titokzatosabbnak tűnt az egész.

A kulcslyukon át csak a bentiek hajladozó hátára látott. Amint azonban a kóca körül tettek-vettek, mégiscsak elővillant közülük a fej. Ahol a szakáll folytonossága megszakadt, egy sárgán fityegő fog árulkodott arról, hogy a holt nyitva felejtette a száját, mintha csodálkoznék a történteken. Kicsit csodálatos is volt.

Amikor a sötét beorozkodott a pajták közé, s csendben felpillogtak a házak gyér fényei, az apró hegyi ló gazdája köhögni kezdett, s nagy bocskorában megbotlott. Aztán szédülten felállt az útmenti poros fűből, széttörölte kiköhögött nyálát, és arra gondolt, hogy itt meg kellene állapodnia. Bekopogott, hátha felpártolnák a hosszú útból későn jövőket. Illedelmesen köszöntötte is az ajtórést, mert mintha szeme világát veszítette volna, senkit sem látott mögötte. Bizonytalan lábbal mégis átlépett a küszöbön, s akkor vette észre, hogy az ajtó megette azért csak áll valaki. Jószándékkal felé fordult.

– Megkérdeztem édesanyámat – mondta a legényke onnan az ajtó mögül, de ezt a csöbrös nemcsak azért nem értette, mert nem az ő nyelvén szóltak, hanem mert zúgott a füle is, meg pillanatra úgy érezte, hogy valahol

* Az írás eredetileg a szerző *Elveszett egység* című kötetében (Kriterion, Bukarest, 1974) jelent meg.

elől kiszaladt a melle, s a köhögés megint annyira hatalmába vette, hogy attól bependerült a szoba közepébe. Aztán került egy ágy, s a hegyi ember csendben nekifohászkodott a lefekvésnek. Keresetlenül kibonyolódott bocskorából, s elnyúlt a zizegő szalmán. A lámpát kivitték, s akkor azzal próbálkozott, hogy elindítsa szemét körülnézni a sötétben.

Szerszámokat tartottak itt, s a szomszédban a lova volt. Megont zúgni kezdett a halántéka tája, s ettől lehunyta égő szeme héját. Közben talán megpróbált örvendezni azon, hogy a köhögés kissé elpártolt tőle, és hallgatózni akart. Úgy tűnt a felsepert földön kaparászva elszáradt lábú kísértetek járnak, pedig csak valami késő bogár indulhatott éjszakai útjára. Valahol az erdőn pedig lombokból font kerekű szekér suhant át összegyűjteni az utolsó élő leveleket, míg a szőlőtőkék érlelő álmat alszanak. Aztán amint elért ide, besurrant az ajtó alatt, hogy hűvösen körülkocsizza a csöbrös izzadt homlokát.

A csöbrös pedig előszólította fenyőből ácsolt fekhelye alól az átalvetőjét, és nagy kinnal belekotort. Úgy tett, mintha ez lett volna élete utolsó cselekedete. Matatni kezdett csöbörtös ujjaival a szerszámok között. Végigtapogatta a keskeny dongagyalut. Ez most olyan volt, mint a nyolc hónapig próbálgatott hosszú félálmban a felmerülő sárga hegyaljai szántók, az otthoni, fajzott fenyők, amint vastag törzsükkel jóindulatúan bólogatnak annak, aki menni szándékozik tőlük, hogy kenyérral térjen vissza, míg keresztül a völgyön, átal a hegyen csendesen fartat a bozontos hegyi ló, s lóbálónak rajta a csöbrök, zörögnek a fakanalak. És integetnek az egyenes szálú bükkök is, amelyekbe bele kell álmodni az ősz zamatát vigyázó fegyelmezett dongák köreit, amikor meghal a szőlő, s a kádak mélyére temetik, hogy más, egészen új életet kezdessen. A gyalu után a kihűlt vésőt vette tenyerébe, mellette kendőbe gubancolva szerényen lapult kóborlással szerzett minden vagyona. De ehhez most nem nyúlt... Talán maga sem tudta teljes bizonyossággal, hogy miért óvatoskodott bele átalvetőjébe, meglehet, eredendően mégiscsak a kendőért indulhatott keze, de a hús véső most hasznosabbnak bizonyult forró markában. Közben egy tenyérnyi megint kiszakadt mellkasából, s a résen át vastag sugárban valami fájdalom ömlött széjjel, amitől köhögni kellett, görcsösen, erőlködve, szünet nélkül. Éjszaka lett, mire csendben ismerkedni kezdett a halállal, hogy hajnalra őszintén, komolyan lehunyja szemét. Úgy maradt, ahogy elérte a halál. Egyik kezében a vésővel, amelyről mindenki úgy gondolkozott, hogy ez lehetett neki a legkedvesebb, ha már ilyen végórában is hozzá folyamodott. Más egyebet nem is igen tudtak felőle. Aki frissen fekszik a halálban, ahhoz pedig látogatók jönnek, de többnyire ezeknek sem igen volt mit mondani róla.

– Hát most aztán a temetés – néztek egymásra az emberek, míg az asszonyok azon igyekeztek, hogy összekulcsolják a halott kezét. A vas

szerszámot ott szorongatta a markában, hanem a két kezének sem akaródzott ájtatosan összefonódni a mellén. Mit volt mit tenni, fonállal összegúzsolták. Mire aztán végeztek véle, az emberek előkerítették a sánta asztalost, hogy most már vegyen mértéket róla, s készítené el utolsó ünnepelőjét ennek az embernek. A sánta asztalos egy pillanatig pillogott barna szemével, hogy ezt ingyen kívánnák el tőle, de rögtön elrestelkedett a fizetség gondolatától, s most már semmiképp sem fogadott volna el pénzt érte.

Ha már így esett a baj, hát mindenki baja lett a halott, s az erszényeknek meg kellett nyiladozniuk, mert a ló ára s a kendő szerény tartalma jócskán pótlásra szorult.

– A temetésire valót sem kereste ki? – furcsállták egyesek, de a szükséges pénz azért csak összeállt, s ettől a perctől már lehetett beszélni a kántorral is. A kántor, mert istenes dolgokban többnyire ő vezérekedett, még mindig húzogatta egy kicsit a vállát, hogy ő olyan éneket ugyan nem tud, amilyent ott fenn a hegyekben énekelnek, ha valaki megtér az övéihez, de a tisztelendő biztosan meg tudja úgy *cerberálni*, hogy a hite azért mégse szenvedjen csorbát. A tisztelendő is vonakodott egy ideig a vállán, de a végtisztesség mégiscsak végtisztesség, s másnapra tűzték ki a temetés időpontját.

Délután még néhány csöbrös átballagott a falun, s megnézték a holtat, bólogattak, mintha ismernék, majd csendben továbbálltak. Ugyanoda vezették lovukat, ahova ez az ember már nem érkezett. Egy utat jártak, egy helyre értek, nélküle. Hazafele.

A halott meg maradt, s szelíden várta, hogy elparentálják. Másnap délelőtt tisztességes segédlettel befeküdt a koporsóba, hogy előkészüljön utolsó útjára. Talán mégis sejtette, hogy az utolsó úgysem ez lesz, mert nagy nyugalommal tűrte, hogy az asztalos körbecigje, amit olyan igyekezettel is tett, mint akinek tengernyi végeznivalójára nem elég hosszú a nap. Álmában ugyanis fűrészként fák görcseinek labirintusában bolyongott. A görcsök meg úgy sikongtak körötte, akár a haldoklók, és ebben a lármban mindenáron asztalt akart kanyarítani közülük. Asztalt, amelyen dolgozni lehet, de ahányszor csak nekilátott, mindannyiszor hiábavalósággá lett igyekezete, mert végül valamennyi csak koporsóvá sikeredett. Koporsóvá, amelyben meghal a munka, és mindent előlről lehet kezdeni, hogy örömet érezzen a fűrész. Az asztalos azonban csodálatos álmát a világ kincséért sem mesélte volna senkinek, hiszen érthető, beleborzong az ember, ha csak rá is gondol. Tanácsosabbnak látszott hát odaadóan serénykednie a valóságos koporsó körül, s megtámasztania forgáccsal a halott fejét. Hogy aztán ezzel is elkészült, kettőt köhögött, azt mondta az eperfa alatt hűsülő legénykének, hogy ez meg is vagyon, majd végigcsápolta az udvart, sietett ebédelni, hogy idejében érkezzen a temetésre.

A legényke erre felállt a hűvösből, és bár alig múlt négy éve, mikor

először ismerkedett a betűkkel, cseppet sem lepődött meg azon, hogy ilyen komolyan szóltak hozzá, hisz az asztaloshoz régi és igen jó barátság fűzte. Nem mindennapi dolog az, ha valaki a zizegő forgácsból úgy tudja összerendezni a hulladékot, hogy egészen csodálatos alakok kerekednek elő, amelyeket két őszinte köhentés után a sánta asztalos mindég azzal honorál, hogy akkor már ez is megvagyon.

Most a legényke úgy gondolta, hogy ez már tényleg igen alaposan megvagyon, és elhatározta, hogy a temetésen barátja mellett fog lépdelni, közvetlenül a koporsó mögött.

Aztán a heverésző falusi délután borérelő csendjében, míg a bolthajtásos tornácokra bekukkantanak a vöröslő szőlőlevelek, megindult a koporsó. Egyik oldalára sem írtak semmilyen nevet, mert nem tudtak mit írni annak a koporsójára, aki csak úgy beállít egy házhoz, ahol jóindulattal felpártolják, és meghal. Így aztán az sem volt csoda, ha serény igyekezetében a jóindulatú asztalos hímes virágokat fakasztott a koporsó oldalán, amitől meglehetősen csinos jószágga lett az amúgy szomorú alkotmány.

A tisztelendő már éppen belemártózott volna az imádságba, amikor valahonnan egy apró ló serénykedett végig a poros főutcán, és útját éppen a temető felé vette. Ettől a tisztelendő fehér ingében olyanná lett, akár a zajtalanul növekvő fák télen, ha reccsenve csonttá keményednek. Egyesek szerint a salláriumáért, mások viszont arra esküdöztek, hogy elmaradt példabeszéde miatt csökkent meg a kedve, amelyet az eltévedt bárányról akart mondani. A lovas pedig megérkezett, és nyomban egy kis kavarodás is támadt ettől. A legényke feltekintett az asztalosra, hogy látná már, az mint vélekedik. Úgy tűnt, a sánta asztalos kicsit ugyan bánkódott közös halottjukért, de egyébként rendjénvalónak tartotta az esetet. És a lóra szíjazott koporsón is látszott, szívesen billeg, amint a nagy sovány ember vezeti, hazafelé. Talán ezért történt úgy, hogy a legényke, ha eszébe jutott, vagy éppen vele álmodott, mindig félelem nélkül gondolt arra a szakállas halottra.

Akkortájt azonban már az emberek inkább törődtek a téli tüzelővel, mint gyerekek álmával, hát az egészről szinte úgy elfeledkeztek, mint minden télen a fák arról, hogy valaha zöld ruhában jártak, s helyette hagyják magukra telepedni a felejtés vastag hideg bundáját. És valóban, nagy fehér havak lepték el a hegyek fáit, s takarták el az utakat. Aki a hegyen volt, ott szorult, aki a völgyben, ottrekedt. Mindenki ott, ahol érte a hó, s közben próbált valamivel foglalatoskodni, de a legtöbben azért mégiscsak a nyárra gondoltak.

Aztán ahogy a hó fölindult a völgyből a hegyre, úgy indultak meg az utak is a hegyről a völgybe. S akkor az asztaloshoz egy jókora sovány ember állított be. Nagy volt, vékony és fekete. Az asztalos magához vette a mérőlécet, hogy ha fát hozott, tudjon miként alkudni véle. Az udvaron

meg ott állt a nagy sovány ember, ölében egy csöbör tele kanalakkal. És miközben nyújtja,, a szeme két ünnep, és mond is valamit. Az asztalos ettől a rövidebb lábán felejtette magát, s mire ámulatából észbe kapott, hogy ezt az embert ismeri, a csöbrös már betette maga mögött a kaput. Indult vissza a hegyekbe, ahova eltemetni vitte azt az ismeretlen holtat.

A legényke, aki délutánonként ott foglalatoskodott a karcsún mocorgó friss forgácsnyelvek között, megszámlálta a faragott kanalakat, és miután hétszázat talált belőlük, nagy egyetértésben azon kezdett tanakodni sánta barátjával, hogy most már kiket is illetne meg egy-egy darab ezekből. Az asztalos is ebben törte magát, mert ültében serényen harangozott rövidebb lábával. Zavarában tette, hisz sokan voltak, túl sokan is rá, nem jutott volna mindnek belőle. Aztán egyszerre csak, mint bozótban a napfény, új felismerés kezdett bujkálni benne, s ettől arcán a szürke borosták megcsillantak: nem lesz egyetlen gazdátlan kanál sem legalább – fordított a gondolat sorján, s ennek módfelett megörült. A legényke is így értette, mert hogy maguknak tartanak valamennyit, az nem lenne rendjénvaló, aztán mintha csak a mester szakállában bujkáló fény párját keresné, a nyitott ablak felé fordult. A műhelypadlóra onnan szabályos nap-tócsa csurrant, olyan, hogy még egy keveset hunyorgott is tőle, és úgy vélte, hogy ez nem is olyan nagyon csodálatos, hiszen már vagy húsz napja is van, hogy elolvadt a hó.

